

# Рік семирічки четвертий

## День соціалістичної праці

**З**ОВНИ цей день трудовий мало чим відрізнявся від попередніх. На колгоспних і радгоспних моторах під дужу мелодію тракторних моторів рухалися посівні агрегати з Помічної, Знам'янки, Долинської, мчали поїзди з народногосподарськими вантажами. Не вшухала трудова симфонія в цехах заводу «Червона зірка», на вугільних розрізах буропушільної Олександрії.

10 квітня, в сотий день 1962 року, країна одержала багато тонн брикету, посівних машин, нові партії заваллівського графіту, сотні кіловат-годин дешевої електроенергії, виробленої агрегатами Кременчуцької ГЕС. Як у весняну повінь із струмків виростають могутні потоки, так своїми зусиллями трудячі орденосної Кіровоградщини, разом з усім радянським народом, наповнюють чашу комуністичного достатку.

У створенні матеріальних благ є й твоя доля праці, молодий ровеснику. Де б не трудився ти в цей день: на заводі чи в полі, на розрізі чи біля пульта управління ГЕС — ти примножуєш силу і міць любимої Вітчизни, прискорюєш нашу ходу в комуністичне завтра.

Є чим пишатися молодим гірникам Байдаківського вуглерозрізу, колектив якого за сто днів четвертого року семирічки видав 20 тисяч тонн понадпланового вугілля. Успішно несе передтрамбуну трудової вахти зміна Володимира Бакаєва (Байдаківська брикетна фабрика). В цей день вона не без гордості доповіла Вітчизні, що досягла рівня продуктивності праці, передбаченого на кінець четвертого року семирічки. Ось як потрібно випереджати час!

А скільки таких же невтомних, неспокійних комсомольців, які день у день множать свої трудові успіхи. Ось хоч би одна з представників молодих, беручих до діла дівчат. Доярка Валентина Трус працює у колгоспі імені Фрунзе (Олександрійський район). В сотий день семирічки вона доповіла про те, що надоїла по 1.100 літрів молока від кожної

корови. Та не в характері Валентини зупинитися на півдорозі. Річне зобов'язання вона вирішила виконати за шість місяців.

Сьогодні, юні друзі, в нашій газеті розповідається всього лише про один, сотий день четвертого року семирічки. З скупих, але переконливих інформацій, що надійшли з міст і сіл області, ви зримо бачите (можливо й не в усій повноті), велике трудове і культурне життя нашої області, палке бажання трудящих достроково здійснити накреслення XXII з'їзду КПРС, програму комуністичного будівництва в нашій країні.

Уважно вчитайтеся в матеріали сьогоднішнього номера і ви переконаєтесь, якими семимильними кроками йде наша країна до комунізму. Рушійною силою цього прогресу в усіх галузях господарства є могутня воля КПРС. Згуртовані нею радянські люди звершують героїчні трудові подвиги.

Семирічка! Це слово стало крилатим, воно міцно і глибоко ввійшло в свідомість і помисли мільйонів людей. Тож давайте трудитися так, щоб день у день зростає, ставав вагомим вклад у семирічку!

Первинні організації, міськкоми, райкоми комсомолу повинні потурбуватися, щоб кожен комсомолец, неспіваюча молодь робила свій особистий внесок у будівництво комунізму. Хай множить естафета хороших комсомольських справ! Бойовий лозунг розвідників майбутнього «Вчитися, жити і працювати по-комуністичному!» повинен знаходити все нових і нових послідовників — молодих, сильних, невтомних бійців за технічний прогрес.

XXII з'їзд партії, безрезневий Пленум ЦК КПРС визначили ясні рубежі, рубежі комуністичного двадцятиріччя. Взяти їх — наше бойове завдання.

І нехай не буде у нас відстаючих, нехай у серці кожного горить полум'яне стремління: «Плани комуністичного будівництва — достроково!»



Пролетарі всіх країн, єднатесья!

# МОЛОДАК

## М КМ ПАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI.  
№ 44 (551)

П'ятниця, 13 квітня 1962 р.

Ціна 2 коп.

## Заполяря — сходінка в космос

(Із спогадів однополчанина Юрія Гагаріна)

**К**ОЛИ в пам'ятний день 12 квітня 1961 року з газетних полос на мене повилилось багатократно повторене, усміхнене і серйозне обличчя першого в світі космонавта Юрія Гагаріна, я не міг повірити своїм очам.

Майор Юрій Олексійович Гагарін — покоритель космічних просторів... Широко розкриті, іскристі, веселі очі, крутий лоб і неслухняне пасмо волосся... Все було знайоме мені! Все, крім майорських зірочок на погонах і високого звання — льотчик-космонавт.

Так, я знав Юрія Гагаріна, служив з ним в одному полку, в одній ескадрильї. То було не так уже давно, і Юрій Гагарін був лейтенантом Гагаріним, «товаришем лейтенантом», а іноді, в дружній бесіді, просто Юрієм.

... Молоді офіцери з училищ прибули до нас в частину в грудні. Час, з точки зору гостинності, що й казати, невідповідний. Північна зима вже повністю вступила в свої права, сонце, наче ведмідь, пішло на зимову сплячку, і тільки до полудня білясте світло заливало потонулий в снігу гарнізон, поступаючись місцем густим сутінкам.

**С**ЕРЕД молодих офіцерів, що потрапили в нашу ескадрилью, був і лейтенант Юрій Гагарін,

його друзі лейтенанти Юрій Дергунов, Микола Рєпін. Ми прокидалися і засинали під рев реактивних двигунів. Льотчики кожний день піднімалися в повітря. Йшов час, а «молодь» ніяк не могла зробити перший самостійний виліт.

Ранками ми всі разом йшли на стоянку. За ніч сніг засипав літаки майже до кіля. І хоч Юрій не зобов'язаний був це робити, він завжди брав в руки лопату, допомагаючи нам, механікам, обчищати бойові машини.

І ось, нарешті, відбувся перший самостійний виліт. В той день відбувалось наближення весни. Гагарін вилітав на машині, що стояла на старті поряд з моїм «МИГом». Він був серйозний, але пустотлива радісна посмішка раз у раз торкала його губи. Спочатку тонко, потім все басовитіше заспівала турбіна. Вибиті з-під коліс колодки. Машини, поволі викотилися на злітно-посадочну площадку, розігналися і круто пішла вгору. Можна було піти в будиночок, випити гарячого кофе, порозмовляти з товаришами, але

хіба підеш звідси, коли твої друзі тримають перший екзамен. Юрій Гагарін сів точно. Льотчики, тех-

ніки, механіки поздоровили офіцера з першою перемогою.

В нашій ескадрильї кожний механік мав «свій» літак. Льотчики ж літали на різних машинах, і досить часто Юрій Гагарін на моєму сорок другому «хорді» у небо. Я любив працювати з Юрієм. З ним все було чітко і по-діловому, без зайвої метушні і нервозності. Лаконічні, короткі команди, впевнені дії. І тільки після польоту, коли я запитував у Юрія: «Як працювало обладнання? Зауважень немає?», він, широко всміхаючись, незмінно відповідав: «Дякую! Зауважень немає».

**В**АВІАЦІЇ є закон — несправна машина на стоянці не залишається. Під вечір, коли вже закінчилися польоти, технік нашої машини старший лейтенант Паутов виявив течію у вузлах гідропідсилювача елеронів. Потрібна була велика робота, яка могла затягнутися на всю ніч. Юрій стояв поряд з нами. Його товариші вже сідали в машину, щоб роз'їхатися по домішках. Звичайно, Юрій стомився, звичайно, йому хотілося додому, але він поглянув на наші сумні обличчя і, повернувшись спиною до автобуса, зняв хутрянні рукавиці. Так ми до півночі і працювали всі разом: Гагарін, Паутов і я. І тільки коли «бустер» був знятий, перевірений і поставлений, ми пішли.

З кожним днем міцніла бойова майстерність молодих льотчиків, міцніли і крила Юрія Гагаріна. Він давно залишив вправу для новачків: польоти по кругу. До речі, це тяжкий період для механіків. Зліт, посадка, зліт, посадка... Молоді, ще малообізнані льотчики, «прихоплювали»

(Закінчення на 3-й стор.).

## Досяг

**20 ТИСЯЧ тонн!** Таку кількість надпланового вугілля видобули з початку року гірники Байдаківського розрізу.

По кілька ешелонів надпланового палива в рахунок комуністичного двадцятиріччя видали бригади екскаваторників Івана Горовецького, Якова Єременка та Івана Гавришівського.

**НА** Олександрійському електромеханічному заводі бригадою дружніх називають колектив комуністичної праці, який очолює делегат XIV з'їзду ВЛКСМ Валентина Котелькіна.

Молоді ентузіасти заводівали перехідний Червоний прапор заводу комсомолу. За перші сто днів нічишнього року члени бригади випустили понад завдання 735 різних секцій до електростаткування.

Наприкінці кожного місяця один день бригада працює на заготовку матеріалів.

**ЗАВ'ЯТО** потрудились брикетники Байдаківської фабрики. Тільки зміна комуністичної праці, очолювана Володимиром Бакаєвим, виробила 2250 тонн палива понад план. Ця зміна вже досягла продуктивності праці, запланованої на кінець четвертого року семирічки.

## Зоряні далі відкрились людям

Збори трудящих Москви, присвячені першим роковинам польоту радянської людини в космос

**МОСКВА, 12 квітня.** (ТАРС). Роковини події всесвітньо-історичного значення — першого польоту людини в космічний простір — відзначає сьогодні наша країна. В цей день трудящі столиці — представники заводів і фабрик, установ, вищих навчальних закладів, науково-дослідних інститутів, Радянської Армії і Військово-Морського Флоту прийшли в Кремлівський палац з'їзду на збори, присвячені першим роковинам польоту радянської людини в космос.

Присутні палкими оплесками зустріли появу в президії керівників Комуністичної партії і Радянського уряду, героїв-космонавтів, провідних радянських учених, конструкторів, робітників.

Збори відкрив вступним словом голова виконкому Московської Ради М. О. Дигаїт.

З промовою виступив президент Академії наук СРСР М. В. Келдиш, бригадир слюсарів Першого Державного підшипникового заводу А. В. Вікторов, член-кореспондент Академії наук СРСР С. М. Вернов.

Зустрінутий овацією з промовою до присутніх звернувся льотчик-космонавт СРСР Герой Радянського Союзу Юрій Олексійович Гагарін.

Наприкінці виступив космонавт-2 Герой Радянського Союзу Герман Степанович Титов. Його виступ був зустрінутий бурхливими оплесками.

(ТАРС).

## День космонавтики — у космонавтів

Радісний і урочистий день був 12 квітня в групі космонавтів. Разом з усім радянським народом вони відзначили День космонавтики.

В гості до товаришів прийшли Герой Радянського Союзу, льотчик-космонавт СРСР Юрій Олексійович Гагарін. Його вітали з особливою теплотою і сердечністю.

Відбувся мітинг, на якому виступив Юрій Гагарін.

Він заявив, що його політ на кораблі «Восток», присвячений XXII з'їздові КПРС, є плодом самовідданої праці багатьох і багатьох людей, видатним досягненням вітчизняної науки і техніки.

Юрій Гагарін закликав товаришів, які тепер готуються прокласти нові шляхи у Всесвіті, добитися ще більших успіхів у виконанні наміченої програми в оволодінні знаннями льотчика-космонавта.

Учасники мітингу заповнили Центральний Комітет КПРС, Радянський уряд, що вони не пошкодують сил для того, щоб прославити нашу Батьківщину польотами в космос.

## До відома делегатів XIV з'їзду ВЛКСМ

Регістрація делегатів з'їзду буде провадитись з 12 квітня ц. р. з 9 години ранку до 8 години вечора в Георгіївському залі Великого Кремлівського палацу.  
Телефон: Б 4-70-66.



# Рік семирічки четвертий День сотий

## ТУТ ЗАСВІЧУЮТЬ ЗОРІ ДНІПРОВСЬКІ

РОЖЕВИМ спалахом над морем зайнявся новий день молодого міста. День буденний, трудовий. П'яний, настійний на весняних бранях і морській хвилі вітерець пестить обличчя перших прохожих. Зранку в кожного прискорений крок, діловий настій. До праці поспішає люд — незабаром оживуть, сповняться трудовим гомоном підприємства й будови міста Хрущова.

А там, куди простують на зміну Василь Білокур, Микола Носаненко, Віктор Єрьоменко, Борис Шевченко, Галина Семенова та їх друзі — співробітники, життя й вночі ні на мить не припиняється. Чітко і безперервно, як серце могутнього організму, працюють турбіни Кременчуцької ГЕС. Живлюча кров цього серця — спіне-ні води запряженого людиною Дніпра. Немов артерії, розходяться звідси потужні електроні, несучи в собі силу, що приводить у рух механізми на підприємствах Києва, Криворіжжя, Черкаса, що електрично

загравую спалахує в селах і містах. Неодгрім був могутній поєдинок молодих гідробудівників з гордим Славутою. 1 листопада 1957 року під будівлю ГЕС було закладено перший кубометр бетону. А далі пішла зв'язана, героїчна праця: вийнято 104,1 мільйона кубометрів ґрунту, вклено

### РЕПОРТАЖ

1415,7 тисячі кубометрів бетону, вийнято 1458,7 тисячі кубометрів скелі, змонтовано 21807 тисяч тонн металоконструкцій...

Дніпрівці не залишилися нічого іншого, як скоритись перед фронтальним трудовим наступом людей. За дві години 4 жовтня 1959 року було перекрито його русло, і з тих пір він покійно працює на комунізм. Суцільна електрифікація країни, достаток дешевого струму — саме так уявляв ствердження комунізму великий Ленін. В ім'я цієї високої мети нині Ленінський комсомол спорудив потужну ГЕС на Дніпрі. Біля двох мільярдів кіловат-годин виробили вже її агрегати. В тому числі 283 мільйони кіловат-годин з початку 1962 року — першого у комуністичному двадцятилітті.

І в цей день, як завжди, ні на мить не зупиняють свого руху велетенські турбіни, розподіляється по підстанціях електрична сила. Вахту тут несуть здебільшого ті, що були твор-

цями ГЕС. На підстанції чергують електромонтери Микола Носаненко й Анатолій Ореховський. По комсомольських путівках приїхали вони на будову, і зараз законно вважають себе тут господарями. Разом з Анатолієм на зміну поспішає і білява акумуляторниця Света — його дружина. Відповідальні обов'язки у чергового електромонтера щита управління В. Білокура — слідкувати за показаннями численних електроприладів. Василь — знавець своєї справи, ударник комуністичної праці.

Урочиста тиша панує у просторому залі центрального пульта управління. Величезна стіна-щит, всіяна кольоровими вогниками сигнальних лампочок. Сторонній людині нізачо не розібратись в отих нескінченних ричажках і сигналах. Але вільно орієнтується тут Галина Семенова — наймолодший начальник зміни, випускниця Московського енергетичного інституту. Адже перш, ніж взяти на себе відповідальність за роботу всієї зміни, дівчина спочатку сама попрацювала черговим електромонтером і диспетчером.

Дивуєшся, що одна людина в змозі управляти такою велетенською силою. Та виявляється — це ще не вся картина досконалості. Незабаром на допомогу буде покладана телемеханіка, і на відстані, з Запорізького диспетчерського пункту, можна буде управляти гідроелектростанцією. І такі дива під силу радянським людям, що на пустирях заводять казкової краси міста, скоряють ріки, запалюють немеркнучі вогні електростанцій.

Т. БОДНАР.

## ЗУСТРІЧ

ВУЗЬКОЮ степовою стежиною йдуть двоє — він і вона. Вусаті колоски ніби розступилися перед ними, вітаючи легеньким укліном обважнілих голівок. Він ніжно, якось по-дитячому обережно гладить правішею золоте колосся. Так гладить йому волосся його ніжки, шаслива Ліда, коли вони залішаються наодинці. А зараз вона м'яко ступає поперед нього, трохи поспішає. Не терпиться — до матері ж у відпустку з чоловіком...

— Лідо, — сполонхув її роздуми Валентин. — А що коли ми в село переїдемо? Жити. Назавжди! — І чого це ти? — Простір-то який. І потрібні ж ми тут дуже...

Під час відпустки Валентин сховався у бригаду двічі Героя Соціалістичної Праці О. В. Гіталова. Цікавився що й до чого, як люди працюють. Приглянувся до електрозварки — дуга капирнула, переривалась. Чоловік, що працював, чи то не надавав цій несправності ніякого значення, чи не знав як відрегулювати дугу. Валентин полагодив асцитізатор, спробував варити сам. Потім розговорились.

— А ти, хлопче, приїзди до нас, — запропонували йому. — Роботу вмієш знайдеш. Дозарізу електрозварники потрібні.

...СЛУХАЛИ Москву. Мовчки, намагаючись не пропустити жодного слова Микити Сергійовича Хрущова. Про успіхи й недоліки у

сільському господарстві, про перебудову у сфері виробництва сільгосппродуктів говорив глава уряду. Сказав і про мольбу. — Чуєш, Лідо? — вивірився у Валентина. — Чуєш? На селі нас ждуть. Таких, як ми з тобою... — Давай і ми. Робота знайдеться. Не бієш, і медпрацівникам там раді будуть.

НА ЗАВОДІ зрозуміли Валентина — погодилися відпустити. Важче було дома. Мати вагалась. Батько, потомствений хлібороб, не перечив синові, навіть радий був за нього. Переконали й матір.

І ось в обкомі комсомолу їх троє — Валентин Кріпак, юваль Георгій Іванов, муляр Петро Матошин. Спочатку Валентин думав у бригаду О. В. Гіталова проситись. Потім передумав: там і так все гаразд, бригада знаменита. Інша справа літи туди, де колгосп не такий вже й багатий, де ти потрібніший.

Втрояк поїхали в Рівне. Гостинно прийняв кіровоградських робітників секретар райкому партії Іван Федорович Патеріло. Потурбувався про їх трудовлаштування. Георгій Іванов і Петро Матошин поїхали працювати в колгосп імені Карла Маркса.

Голові правління артілі «Рассвет» І. А. Пархомчуку з першої ж зустрічі сподобався цей гарячкватий, трохи самовпевнений, з ро-



«Дорога Тамусю!  
Я тобі вже не раз писала про наш цех, про Йосип Григоровича. Ти знаєш, він же тепер у нас бригадиром. Суворий такий... І душевний, звичайно, як і раніше...»

Дівчина немов забула про недописаний лист, перенеслася спогадами у п'ятдесят восьмий. Скільки тоді суверенчак було у них, вчорашніх десятикласників. Важливе ж питання вирішували — яким шляхом у житті йти.

Вона обрала його без вагань — стала на токаря вчитися у Знам'янському паровозному депо. Учителем її й був саме Йосип Григорович Агеев, про якого вона тепер з вдячністю і лише в листах до подружки. Світлана добре пам'ятає, як суворо, вимогливо вчив він її всім премудростям роботи на струальному верстаті, уважно стежив за кожним її рухом. А у вільний час не раз, бувало, поцікавиться, щиро, побатьківськи: — Ну то як, Світлано, не

## НАЙЗАВІТНІШЕ

жа.куєш, що прийшла до нас? — І тут же додавав наставницьки:

— Про інститут думки не лишай. Заочно вчитися можеш.

А одного разу порадував свою ученицю:

— Можу тебе поздоровити. Віднині ти вже самостійно працюватимеш на цьому верстаті. Гадаю, свою професію ти твердо освоїла.

Буксові клини, крайцкопфні втулки, голівки елементах болтів... Их стільки перебувало в руках Світлани за ці неповних чотири роки, що, здається, вона із закритими очима змогла б обробити їх. І хоч уже вміня дівчини тепер не бракує, а все одно ще часто підходить вона до свого старшого наставника: за порадою, чи просто радістю якоюсь поділитися. Як і колись, він не залишається байдужим до всього, що її хвилює.

А в жовтні минулого року Йосип Григорович рекомендував свою ученицю для вступу кандидатом в члени КПРС. Не помітився досвідчений майстер: дівчина виправдовує його довір'я, довір'я всього колективу: і працює добре, і в політехнічному інституті заочно навчається, і з громадськими дорученнями встигає справлятися. І рідко можна побачити одну: то разом з Валерієм Богуславським, Володимиром Бичковим та іншими членами комітету молодіжний вечір готує, то в гурті юнаків та дівчат прямує до клубу чи до читального залу.

... Закінчилася зміна. Минув ще один день — сотий день комуністичної двадцятирічки. І в цей день вона, Світлана Михайлова, проста дівчина з залізного вузла, з гордістю рапортувала Батьківщині: зміни завдання знову перевиконано.

Ій усього двадцять один рік. Вік благородних поривань, мрій високозлетних! Є в дівчини найзавітніше бажання: віддати людям все те хороше, чому вони її навчили.

Л. БОГДАНОВА.  
На знімку: С. МИХАЙЛОВА.  
м. Знам'янка.

## З МРІЄЮ

зумними очима комсомолець Валентин Кріпак. Коли ж підїхали до контори, Іван Андрійович запропонував:

— Знайдемо в контору, поговоримо.

— Навіщо? — запитав Валентин. — Давайте краще відразу в майстерню.

Тут із завідуючим гаражем Л. В. Віхтоденком познайомилися. Оглянув майстерню, розпитав, які інструменти є, чого невістачає.

А через день виступав на партійних зборах заводу «Червона зірка». Просто, поробітничому говорив.

— Я з великим задоволенням їду в село, — сказав В. Кріпак. — Але працювати там нічим. В колгоспі он як потрібно навільте те, що на заводі списується.

Зрозуміли хлопці заводські керівники, пообіцяли допомоги. Тепер Валентин з нетерпінням чекає, коли в колгосп привезуть зварювальний апарат, токарний верстат, різці, свердла тощо. Тоді й робота веселіше піде.

У СЕЛО приїхали пізно. Темно. Машинна буксує. До будинку, де виділено квартиру сім'ї Кріпака, не доїдеш.

дядьківний. — А вранці добередемо...

І якось сама по собі виникла невимущена розмова. Про різні говорили. Ліди відразу сподобалась дружина Володі — така говірка, шира. Двоє дітей і дояркою працює!

— Нічого особливого в цьому немає, — говорила вона. — Діти в яслах. Завжди доглянуті. А я на роботі спокійна за них.

Дізналась Ліда тоді, що невістачає доярка в артілі. Вирішила: відмовилось від роботи в дитяслах, яку пропонують, піду дояркою.

А тепер вже досвідчені доярки заявляють:

— Нікуди ми Ліду не відпустимо з ферми. Це наш майбутній маяк...

10 КВІТНЯ минуло лише десять днів як подружжя Кріпаків працює в артілі. І не так вже багато встигли зробити вони.

Ліда надоїла кілька сотень літрів молока. Працює вона поки що підмінною дояркою. Кожну групу корів доглядає любовно.

Небагато зроблено. Попереду багато труднощів: сімба, жнива, заготівля кормів. Та не лякають вони ентузіастів. Бо й не шукали вони легкої роботи.

Сотий день комуністичного двадцятиріччя подружжя Кріпаків ударно працювало в рідному колгоспі. І непокоїли їх нові плани, нові думки. Валентинів до екзамінів час готуватися (він у технікумі механізації сільського господарства вчитьсья). Без Павлика — синіа — скучно. Відпочинок в селі поживати якось треба. Треба забрати хлопчика від бабусі. Будинок вирішили власний придбати чи збудувати. В колгосп приїхали ж не в гості. Назавжди!

Мріє Валентин в партію вступити. Перед відїздом з заводу комсомольці дали йому рекомендацію для вступу кандидатом у члени КПРС. Вирішили — такий гідний довір'я. І він з честю виправдовує його.

В. МАЛИНОВСЬКИЙ.  
Колгосп «Рассвет» Рівнянського району.



820 великовогових потїдїв, близько 780 тисяч тонн народногосподарських вантажів, перевезених понад норму. — такий підсумок роботи молодих паровозників Знам'янського локомотивного депо за 100 днів комуністичної двадцятирічки.

В день 10 квітня вони, як і завжди, показали своє завзяття і трудовий ентузіазм. Бригади комсомольських паровозів, очолювані тт. Вороновим та Миколаєвим, провели з Долинської на Знам'янку состави, вага яких перевищувала норму більш як у два рази. З честю несли вахту трудову помічники машиністів Олександр Ромив і Валентин Осипенко та коচেґари Володимир Бичков і Микола Корабльов. В. БОГУСЛАВСЬКИЙ.

ФАБРИКОЮ качиноґо м'яса називають сугтинівський радгосп «Сагайдак». За сто днів цього року робітники радгоспу реалїзували 414 центнерів качиноґо м'яса, 324 тисячі штук яєць. «Фабрика» працює на повну потужність. Навесні було закладено на їнкубацію 324 тисячі яєць. Молодняка птїці вже є сто тисяч голів. Краєці качатинці радгоспу Євгенія Лапинська, Марія Гайдай, Тамїла Леценко доглядають по 2060—2200 голів птїці. На кожну несучку вони вже одержали по 44—52 штуки яєць. Молоді робітники радгоспу сповнені бажання працювати ще краще.

М. ЯШУК,  
директор радгоспу «Сагайдак».

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»  
13 квітня 1962 р., 2 стор.



# Крокуючі в комунізм

ТЕПЕР не пригадати, хто перший запропонував кандидатуру Анатолія Донченка на місце бригадира. Хлопець він молодий, всього рік, як працював на заводі. Суперечок між членами бригади було чимало. Не везло їм на ватажків. Тільки-но організувався комсомольсько-молодіжний колектив, відразу вирішив боротися за звання комуністичного. Проходив рік, а успіхів не видно. Колодязев — бригадир — любив пошуміти і наобіцяти. А потім — в куші. Нарешті Колодязев із заводу звільнився. Вибір припав на Георгія Баська. Не встиг і призначитися як слід до нової посади — призвали до лав Радянської Армії.

Наближався 1962 рік. І ось новим бригадиром затверджують Анатолія.

— Молодий... — говорили з сумнівом.  
— Бригада теж молода. Краще розумітимемося. — говорили з надією.  
— Нам не звикати... плентатись в хвості, — говорили з сумом.

Для Анатолія гори браку в цеху — надзвичайна подія, для хлопців — звичайна. Змирились, звикли. І раптом ця звичайна подія стала для всіх знову надзвичайною. Прізвиська бракоробів потрапили на «чорну» дошку «Хто робить брак?». Дуже неприємна річ.

В бригадах на сусідніх дільницях розцінили це порізному. А коли почули на свою адресу: «Серед таких як ми, відсталих, неважких, в передовиках ходити», з допомогою прийшли. Декого з хлопців самолюбство допикало, все ж від порад, скажімо, Анатолія Лимаренка або Віталія Агібалова не відмахувались. Слушні поради.

Заробітки помітно стали зростати. Пішли справи в колективі на краще. Почали пильніше придивлятися, як сусіди і в дозвільну пору живуть. Все-таки задрісць брала: чим же ми гірші від інших?

Анатолій Донченко. Захоплюється баскетболом. Освоїв спеціальність радіомайстра, готується здати екзамен на класного радіотелеграфіста.

Валентина Парубкова. Незабаром буде грати за збірну команду області по баскетболу у змаганнях на першість республіки.

Леонід Скляр. Навчається у школі робітничої молоді. Ліда Маркова. Волейболістка, учасниця художньої самодіяльності.

Анатолій Товстоган. Говорять: «Наш худрук», він володіє кількома народними інструментами.

«Найдоросліший» в колективі двадцятирічний Борис Сорокін. Крім успіхів на рингу, прогнози бригади віщують йому успіхи в сімейному житті — Борис має скоро одружитись.

А взагалі, жоден член бригади поки що не користувався послугами загсу.

Хлопці і дівчата всюди разом — в кіно, театрі, бібліотеці. До речі, бригада шефствує над шестикласниками сьомої школи міста.

А як же з процентами? Отими, що визначають виконання плану. Та ж посудить — колектив міцно утримує першість у загальнозаводському соціалістичному змаганні серед комсомольсько-молодіжних бригад. Носить звання комуністичного. Це — висока відзнака для хлопців і дівчат, честь для першого механоскладального цеху.

Я поцікавився, яка заслуга в цьому Анатолія Донченка.

— Хлопець хороший, тямущий, — відповіли. — Такому й вести за собою колектив легко.

**В. ЧАБАНЕНКО,**

зав. позаштатним відділом «Молодого комуняра» м. Кіровоград.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Коли матеріал було підготовлено до друку, нас повідомили, що рішенням комітету комсомолу агрегатного заводу трьом бригадам присвоєно звання колективів комуністичної праці імені XIV з'їзду ВЛКСМ за дострокове здійснення перед'їздових зобов'язань. Серед них і бригада Анатолія Донченка. 100-й день комуністичного двадцятиріччя вона зустріла в почеснім званні. В цей день бригада повністю стала комсомольською — членами ВЛКСМ стали А. Донченко і А. Товстоган.



Досі Валя була буряководом. А наприкінці минулого року виявила бажання піти працювати на ферму своєї артілі ім. Фрунзе Олександрійського району. І вже за перші три місяці 1962 року Валя наповному виконала своє зобов'язання — одержала по 1000 літрів молока на корову. На знімку: Валентина ТРУС.



Завдяки умілому використанню земельних угідь, своєчасному обробітку їх, з року в рік зростає виробництво сільськогосподарської продукції.

Важливу роль в цьому відіграє і техніка. Особливо відчутною стала її підмога в дні нинішніх весняних польових робіт. Тільки за минулі сто днів цього року колгоспи і радгоспи Кіровоградщини одержали 500 тракторів (в тому числі 432 колісних), 390 комбайнів різних марок, 108 автомашин, 491 сівалку (з них 297 — квадратно-гніздових).

Нова техніка допоможе хліборобам області у виконанні їх зобов'язань — виробити для країни 200 мільйонів пудів кіровоградського хліба.

В ЦЕЙ теплий весняний день кінотеатри Кіровограда гостинно приймали численних відвідувачів. Сотні глядачів міста переглянули кінофільми «Наш спільний друг», «Людина-амфібія», «Люди на льоду», чудовий доробок кінолюбителів України кінозбірник «Початок великого шляху» та інші.

Гарячим видався цей день і для кінофікаторів інших міст та сіл області. Кінозали були заповнені вщент.

За перших сто днів комуністичного двадцятиріччя кінофікатори області обслужили понад 5 мільйонів 820 тисяч чоловік. Це на 700 тисяч чоловік більше плану.

Глядачам надовго запам'ятались кращі твори радянської кінематогра-

фії — «Дмитро Горичайт», «За двома зайцями», «А якщо це коханя?», «Коли дерева були великими», «Битва в пугі» та інші.

ЗАВІДУЮЧА Омської сільською бібліотекою Л. Коваленко вчиться заочно. Але навіть коли вона вижджає на сесію, бібліотека не припиняє своєї роботи. Спеціаліста підмінюють громадські працівники — телефоністка Ніна Півень і учениця місцевої школи Ніна Комосова.

Таких ентузіастів багато в Онучківському районі. Чотири громадських бібліотекарі є при Камбурлівській сільській бібліотеці. Серед них — свинарка Валентина Смирнова.

В районі працюють 85 пересувок, якими керують самі трудячі.

## ДРУГОВІ

Вже п'ятий рік, півроку, йде, Серця звиряючи по стукі. З тобою, друже, день у день В атаку ходим на науку. Гукнуть дороги по весні, — І ми згадати будем раді Студентські дні, щасливі дні В Кіровограді.

Хіба забути, хіба забути Вступних екзаменів тривоги? І перших лекцій мудру суті, І перших віршів перемоги.

Читали класиків томи, Конспекти старанно писали: Сказати правду, вперто ми Іскрину знань своїх кресали.

Ми сперечалися тоді Про щастя, книги, мрії, дії, Бо, звісно діло, молоді, Ну ж молодії!

Любили ми каштанів цвіт І весні синіх теплих ночі, А ще — (не гріх у двадцять літ!) — Студенток юних карі очі.

Роки минають, та все одно Студентська дружба не зів'яне: Це те, що юністю дано, Це — щастя наше полум'яне.

Тому і віряться мені, Що ми згадати будем раді Студентські дні, щасливі дні В Кіровограді.

Леонід НАРОДОВИЙ.

# Заполяр'я — сходінка в космос

(Закінчення).

на полюсі зайвий шматок різко гальмували, і покритишки швидко зношувались. Я радів, коли до мого літака йшов Юрій. Він добре розраховував посадку, і покритишки машини після його зльотів не потребували заміни.

Зрештою, скоро так літати стали майже всі. Дійсний же екзамен на льотну майстерність Гагарін витримав в похмурій весняний день. Північ примхлива. Зараз в обличчя яскраво світить сонце, а через

хвилину зі зрадницьки безхмарного неба налітає шалений заряд, затуляючи густою мокрою імлою все навкруги.

Виконавши вправу, Юрій ішов на посадку. І раптом, коли до аеродрому залишилось зовсім мало, свинцевий заряд обволік літак.

Видимості ніякої, єдиний орієнтир — тьмяно блимаючі прилади. В такій ситуації може розгубитись і досвідчений пілот. Гагарін з честю вийшов з цього випробування. Він посадив машину так же точно,

як і в ясну погоду.

Але не тільки в цьому епізоді розкривається майстерність молодого льотчика. Минуло декілька днів і в «повітряному бою» з досвідченим льотчиком командиром ланки Васильєвим фотокулемет Юрія Гагаріна зафіксував перемогу.

Можливо, для деякого Юрій Гагарін — це «залізна» людина, без нервів, без емоцій. Я знаю іншого Гагаріна Добре пам'ятаю, як він пережив величезну радість і хвилювання. Ще б пак — для Гагаріна це був, мабуть, один з найпам'ятніших днів в житті. Комсомольські збори одностайно рекомендували його кандидатом в члени Комуністичної партії Радянського Союзу.

Швидко пролетів останній рік служби у рідній для мене авіації. І ось настав день, коли я, заповнивши «побігушку» і потиснувши не один десяток рук, залишав гарнізон. Мені повезло — я сів на попутній «ЛІ-2». Коли літак уже піднімався в повітря, останній раз оглянувшись увесь аеродром. Винзу біля сріблястих «МИГів» метушились фігурки людей. Там були мої товариші. Разом з ними залишався і Юрій Гагарін, людина, ім'я якого тепер з захопленням вимовляє весь світ, подвиг якого золотими літерами вписаний в історію.

Юрій Гагарін повів в простори всесвіту легендарний корабель «Восток». І хай не в нашій ескадрилі готувався Гагарін у великий політ, але саме тут росла його майстерність, саме тут дістав він загартування, яке дозволило йому при поверненні на рідну землю, рапортувати про успіх польоту, про перемогу радянського народу!

Віталій БУЗАНОВ.

## «СІМ КОЛЬОРІВ



## ВЕСЕЛКИ

— Назва нашого міста Йошкар-Ола в перекладі означає: червоне місто. Червоні наші знамена, піонерські галстуки, червоні зірки на бортах космічних кораблів; зелений колір мають наші ліси, сади, парки, голубий — чисте небо. Звідси сім кольорів... — почав свою розповідь художній керівник оркестру М. ГОРЕЛІК. — Про це все співає наш народ в своїх піснях. Як, бачите, назва ансамблю досить символічна. Неначе райдуго, що сповіщає про зміну погоди, не маємося відтворити ті величезні зміни, які відбулися в музичному мистецтві марійського народу, який до революції не мав навіть своєї літератури. Молодіжно-естрадний оркестр «Сім кольорів веселки» Марійської Автоном-

ної Республіки молодий не тільки за складом його учасників, але й за віком. Йому лише два роки. Та цей колектив вже добре відомий в нашій країні. Цілінники Казахстану, будівники Волзької ГЕС імені В. І. Леніна, нафтовики Татарії, трудячі Одеси, Харкова, Львова та інших міст республіки вже мали можливість познайомитись з молодим талановитим колективом. В програмі оркестру народні, ліричні пісні, пісні народів світу, музичні фейлетони, марійські мелодії, танці.

10 квітня, у сотий день комуністичного двадцятиліття, гості з Марійської республіки перебували в нашому місті. Це був 75-й концерт молодих майстрів. Їх виступи сподобались кіровоградцям.

## АВТОГРАФ КОСМОНАВТА

Ця зустріч назавжди залишиться в пам'яті стержневців Кіровоградського заводу «Більшовик» Героя Соціалістичної Праці Лідії Дем'янівни Рєзнік. В хвилюючі жовтневі дні минулого року, коли в Москві проходив великий форум комуністів, Лідія Дем'янівна особисто познайомилася з космонавтом-два Германом Титовим.

— А було це так, — розповідає вона. — В одну з перерв я зі своєю подругою — вчителькою з Дніпропетровська, яка теж була делегатом з'їзду, зайшли до буфету випити пляшку води. Сіли за стіл. Поруч сидів молодий льотчик. Я одразу впізнала його.

Це був Герман Титов. Розговорилися... Розповіли йому, що ми з України. А він говорить:

«Я був на Україні. У мене дружина з Луганська. Дуже подобається мені ваші краї, чудова природа, люди хороші».

Тут же за столом відбулося наше знайомство. Я розповіла Герману Степановичу про колектив нашої бригади комуністичної праці, про рідний Кіровоград. А він нам розповів про свій космічний політ, про те, як готувався до нього. Це була дуже цікава і захоплююча розповідь.

Зустрічалась я з космонавтом і в наступні дні, як уже з добрим знайомим. А потім він мені говорить: — Давайте, Лідіє Дем'янівно, на згадку про наше знайомство я залишу вам на книжці свій автограф.

У мене була саме тоді книга. І на її обкладинці Герман Степанович залишив свій підпис. І тепер ця книга стала, так би мовити, нашою сімейною реліквією.

Напередодні «Дня космонавтики» Лідія Дем'янівна Рєзнік відправила Герману Степановичу Титову листа, в якому вона поздоровила космонавта-два з радісним святом.

І. ІЛЬИН.

Рік семирічки четвертий  
День сожик



# Рік семирічки четвертий

## День ситий



Це — Палац піонерів, який відкривається до Ленінських днів у Севастополі. Загальна площа всіх залів і кімнат палацу — 5600 квадратних метрів.  
Фото Л. Рудіна.  
(Фотохроніка РАТАУ).

### Добре!

«Наші маленькі друзі», — так називають учні Кіровоградської середньої школи № 10 вихованців дитячого садка № 22, над якими взяли шефство ще два роки тому. Досить часто після занять школярі поспішають до маля. А ті з радістю зустрічають їх.

І в дитячому садку № 4 теж поважають шефів — учнів школи № 31. Між дітьми встановилась міцна дружба. Школярі власноручно виготовили кілька іграшкових дерев'яних автомобілів, лопаточок. Вони часто приходять у дитсадок почитати малюваті цікаві книжки, розповісти захоплюючу казку.

Днями учні цієї школи побували у дитячому садку № 18. П'ятикласниця Клава Соколовська побижала малюкам доброго здоров'я і хороших успіхів у навчанні. Адже дехто з вихованців садка вже в цьому році піде до школи. Інючка Брагинська від імені своїх друзів подякувала за побажання і заповіла, що вони вчитимуться тільки на «5» і «4».

Л. КОВАЛЕНКО.

За сто минутих днів Кіровоградське міське бюро ЗАГС зареєструвало 435 шлюбів. Нові сім'ї — це робітники міських заводів і фабрик, працівники культур, будівельники і багато юнаків та дівчат різних професій.

Напередодні сьогодня комуністичного двадцятиліття вступили в шлюб червонозорівці Віктор Смутко та Валія Ткаченко, Георгій Стоян і Галина Сорокіна, Олексій Семенов, який працює бульдозеристом у шляхо-експлуатаційному управлінні, і Євгенія Чабаненко — токар заводу «Червона зірка» та інші.

Нові родини входять в комунізм. Вони своїми руками споруджують його.

М. ШЕГОЛЯЄВ, завідувачий міським бюро ЗАГС.

## Щасливої путі!

— Мені до Бобринця... Два квитки...

— На Оситняжку йде сьогодні? Один, будь ласка...

У віконечку каси одне обличчя змінює інше. Ніби в калейдоскопі. І голоси різні. То прогудить чоловічий бас, вимогли-вий, грубуватий, а за ним почувється прохальний: «Якщо можна, передні місця. Не так, знаєте, гецас...».

Скільки отаких «знайомств» за зміну?

— У мене, наприклад, чотириста—п'ятсот щодня, не менше, — запевняє касир Н. Сахно. — 10 квітня продала 450 квитків. Теперішні показники ні в яке порівняння не йдуть з тими, що ми мали якись чотири роки тому. Я тут вже сьомий рік працюю. Тоді нас бу-

ЦЕ приміщення чимось нагадує вулицю. На всіх його трьох поверхах поспішають люди, юрмляться біля відділів готового одягу, черевиків, музичних інструментів...

За вікнами — весна. Отож і в приміщенні центрально-го Кіровоградського універмагу — повно сонця. Його

випромінюють добрі очі та щирі усмішки покупців.

Мій погляд приковують руки дідуса, які по-хазяйськи обмацують гардероб. Поруч із старим — бабуся. Вона в теплій хустині, у зимовому пальто.

рої військової палатки... Це було не так вже й давно, двадцять років тому: війна одягала людей в домотканне полотно, прикрашувала кімнати кольоровими рядами. Заходжу в подарунковий відділ універмагу. Покупці

## Сонцесяйно

— Ну, як, мамо, берем? — давши дзвінкого щигля у стінку гардероба, питає сивобородий бабусю.

Та схвально киває головою: мовляв, скриня предків аж ніяк не гармоніє новій квартирі.

Людно і в секції готового одягу № 2. Тут організовано продаж напівфабрикатів. Комсомолка Алла Ракіленко завжди задоволена своєю відділом: тут щодня їде жвава торгівля.

Дзвінко сміючись, мене обганяє двоє дівчат. Вони прямиють до відділу парфюмерії. Одна з них, у голубому капелюшку, купує духи, інша — губні фарби. Я бачу, як продавець цього відділу Людмила Угрюмова подає дівчачині дзеркальце, і її очі мовлять: поглянь на себе, ти й без цього краси-ва...

А дівчина, немов почувши цей голос, говорить Людмилі:

— У мене сьогодні побачення... Перше побачення...

Ми сидимо у затишному кабінеті Валерія Олександровича. Це — директор універмагу. Товарознавці розповідають про нові товари, але я вловлюю тільки окремі слова їх довгих монологів. Мені здається босоного дитинство, а ще перші радіості, коли мати пошила нові штани із ста-

«штурмують» відділ Валентини Єрмаченко.

— Відпустіть, будь ласка, оцей килим, — просить продавщицю Іван Корнєєв.

До впродоби килими і Ганні Свириденко та Тетяні Куршченко. Вони, ці чудові вітчизняні виробники, безумовно, стануть доброю прикрасою домашніх покоїв.

Довгий час Ніна Гарусова мріяла про хороший чайний гарнітур. Багато бачила красивих сервізів, та все чимось не задовольняли вони її смаку. А сьогодні, бач, вибрала Н. Гарусова оригінальні чашечки, блюдечка... Десь під вечір простуємо у відділ готового одягу № 1. Весняна теплінь привела сюди немало робітників, колгоспників, службовців... І кожному з них є що купити. Адже костюми, плаття, літні пальто так і просяться на плечі Розчервоніла продавщиця Алла Скляр ледве встигає подавати покупцям бажані товари.

— Добре торгується, — говорить дівчина.

Ці два слова чуємо з уст всіх продавців, зл цими словами — великий зміст.

... Щасливо минає ситий день комуністичного двадцятиліття.

Сонцяно.

Сонцесяйно.

В. ЮР'ЄВ.

О. ПОПОВ.



## БОЙОВИХ МАТЧІВ, ДИНАМІВЦІ!

ЗАВТРА команди класу «Б» нашої республіки починають футбольний чемпіонат 1962 року. Кіровоградське «Динамо», як відомо, прийматиме на своєму полі команду «Хімік» (м. Північнодонецьк).

Як же цього року кіровоградські футболісти підготувалися до сезону, чим вони порадують своїх прихильників? Адже справа в тому, що нині любителі цього виду спорту побачать на полі відчутно оновлену команду, бо, як відомо, з колективу з різних причин вийшли провідні гравці С. Береговський, С. Катков, Б. Петров, Т. Третяков. Проте є і поповнення. В команду влилися Є. Золотухін, В. Квасов, Ю. Білоусов, І. Іванов та інші.

В зв'язку з такими змінами перед керівництвом команди — старшим тренером Г. Дугановим і тренером Г. Рудинським — стояло завдання: до початку сезону забезпечити високу фізичну, технічну підготовку футболістів, створити добре зіграні бойовий ансамбль, озброїти його різними тактичними схемами гри.

Звичайно, цьому й була присвячена передсезонна підготовка. В зимовий час відпрацьовувалась — техніка володіння м'ячем, фізична підготовка гартувалась в заняттях на відкритому повітрі, кросах, товариських футбольних зустрічах. З цією метою вперше в програму підготовки спортсменів були введені вправи на гімнастичних снарядах, заняття з гирями тощо.

Але підсумковою перевіркою, як кожного гравця, так і колективу в цілому, був майже місячний тренувальний збір, який динамівці провели в Одесі. Правда, перша половина цих зборів, з-за несприятливої погоди була для команди, якщо можна так висловитись, малопродуктивною: довелося в основному займатись фізичною підготовкою.

Під час зборів кіровоградці, як відомо, провели контрольні товариських матчів. Два з них динамівці виграли, один програли і три звели вничу. Співвідношення забитих і пропущених м'ячів — 9:11.

Відверто кажучи, багато прихильників кіровоградської команди песимістично зустріли результати цих ігор, особливо програш динамівців з рахунком 1:5 одеському «Чорноморцю». Але, здається, деякі висновки таких песимістів не мають підстави. Адже не можна не враховувати того, що під час тренувальних зборів оновлений колектив ще не був повністю сформований. На контрольних іграх випробовувались різні варіанти гри, підбирався найкращий склад команди. А вибір був, — у зборі

брало участь 26 спортсменів. Зрозуміло, що при таких умовах про команду не можна судити лише по результатах товариських зустрічей.

Тут, до речі, слід зіслатися на думку старшого тренера з футболу Української республіканської ради «Динамо» О. Леонідова. Говорячи про свої враження, т. Леонідов відзначив, що кіровоградська команда «Динамо» зберегла свій малюнок і стиль гри. Переважна більшість футболістів володіє точною передачею м'яча партнеру, впевнено контролює м'яч, придбала хорошу технічну і фізичну підготовку.

Якщо порівняти кіровоградське «Динамо» з такими колективами класу «Б», як «Суднобудівник» (Миколаїв), «Арсенал» (Київ), «Динамо» (Хмельницький), то, на думку т. Леонідова, футболісти Кіровограда відзначаються кращою технічною підготовленістю і грамотною, продуманою грою.

Отже, завтра «Динамо» здаватиме перший екзаме́н. Не будемо гадати про склад колективу, який побачать болільники — це справа тренерів і, слід сподіватися, що вони зроблять все для того, щоб він був бойовим. Однак, треба сказати і про деякі недоліки, що спостерігаються в грі команди і які слід усунути. Мова йде про те, що футболісти іноді зловживають попереочними передачами, що знижує гостроту атак, мало б'ють по воротах. Ну, і звичайно, хочеться побажати команді високих волевових якостей, непереборного прагнення до перемоги, моральної стійкості в будь-яких умовах.

Колектив «Динамо» взяв зобов'язання — вийти в цьому році не нижче, ніж на третє місце в своїй зоні. Побажаємо ж йому доброго старту і ще кращого фінішу.

Р. МИХАЙЛОВ.

### Нові рекорди області

НА ПЕРШІСТЬ центральної ради товариства «Авангард», яка проходила в Симферополі, в числі найкращих було запрошено і кілька легкоатлетів нашої області. Успішніше інших вступила представниця Олександрії Жанна Таран. Вона метнула диск на 43 метри 88 сантиметрів. Це на 1 метр 11 сантиметрів більше обласного рекорду, встановленого нею ж у минулому році.

Ще два нових рекорди Кіровоградщини встановили Олександр Кириченко (Кіровоград) і Григорій Манойло (м. Хрущів). Перший метнув спис на 63 метри 23 сантиметри, зайнявши третє призове місце, другий пробіг двадцятикілометрову відстань за 1 годину 8 хвилин, і вийшов на четверте місце.

Вдалими був весняний старт і для кіровоградця Василя Покотля. Він дограв планку, встановлену на висоті 1 метр 80 сантиметрів.

Жанну Таран і Григорія Манойла включено до збірної команди товариства для участі у міжвідомчій першості України, яка відбудеться в цьому місяці в Алушті.

М. РЯБЕНКО.

## Пишіть!

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМУ, г. Кіровоград.

## Дзвоніть!

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

БК 00134.

Зам. № 2436.

## Заходьте!

Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора. Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себе!

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.